

Ukaž svůj talent!

*Základní umělecká škola Jaroslava Kvapila Brno,
příspěvková organizace
třída Kpt. Jaroše 1939/24, Brno*

Školní časopis 2022/2023

Galakonzert ke 140. výročí založení školy – Besední dům 25. 4. 2022

140 let v životě školy jako štafeta mnoha generací – doznání pedagoga

Jak to začalo...

Bez dvaceti let vlastním polovinu z toho (těch roků). Jsem tedy skoro poloviční pamětník a na to jsem docela pyšná. Kdysi před dávnými a dávnými časy mě za ruku do tehdejší LŠU Jaroslava Kvapila přivedl můj tatínek (a později ještě i moje další čtyři sourozence). Sám stavební inženýr, ale také bývalý žák školy a neúnavný a nezmarný milovník čtyřruční hry na klavír. Což podědil zase od svého otce. Tehdy u přijímací zkoušky to, pravda, chtělo trochu „popostrčit“, protože já jsem skutečně nebyla žádné zázračné dítě. Takže v duchu doby – jedno umístění na dětském táboře nejmenovaného státního podniku za moje hudební vzdělávání. Dodnes vzpomínám, jak mě doma učili zpívat československou hymnu a já statečně odolávala všem snahám se stejnou urputností, s jakou jsem pak sedala ke klavíru. Ráda i nerada.

A čas plynul...

Měla jsem štěstí. Po odchodu mé hodné a staříčké paní učitelky do zaslouženého důchodu jsem se ocitla rázem v jiném světě. Díky dalším pedagogům. Tedy ne, že bych to neslýchala tisíckrát denně doma – dělej věci pořádně, budeš je dělat dobře a pak je budeš dělat i ráda. Jenže teorie vyžaduje praxi. A tak se z ošklivého káčátka časem vyklubal tvrdohlavý teenager, který zamotal hlavu nejen sobě, ale i svým rodičům. Přáli si, aby mě to „bavilo“, ale také si přáli, abych svou cestu zaměřila praktičtější směrem přes gymnázium k dalším nadějným obzorům... Jen ne na konzervatoř a tam já přesně mířila. Přiznávám, za ty roky studia jsem často pochybovala – v patnácti letech se člověk neřídí zrovna rozumem. No, ale jsem tady. A stále ráda, i když už značně opotřebovaná.

Jeden příběh, tisíc proměn...

První žáci, první zaměstnání, manžel, rodina, děti. A spousta dalších dětí... Malých, větších i velkých. Spousta osudů, přátelství, výher i proher, spousta radostí a občas i nějaké to zklamání. Je to tak stále trochu jako 100x stejně a vždycky poprvé. Nemám ráda řeči typu – za nás tohle nebylo... Ale bylo! Jen trochu jinak. Uměli jsme se stejně vymlouvat, stejně vzdorovat, stejně milovat a stejně přijímat i odmítat. Co vnímám jako „jinak“, je to ohrožení dětí v soukolí stále se zvyšujícího tempa života a hodnot, na které občas rezignujeme, protože sami nestihnáme. A tak přišla na svět diagnóza nejružnějších civilizačních nemocí. Ale to tady není důležité. Svět emocí, a to je i svět uměleckého vyjadřování, nemá ohraničené mantinely. A tak dnes po více jak 40 letech pohybu v terénu uměleckého školství a dvou až třígenerační obměně žáků konstatuji, že stále žijeme jeden příběh, jen kulisy se proměňují a já stárnu.

Tajemství Kvapilky...

Tady jsem začínala, odsud jsem odešla a sem jsem se také zase vrátila. Když jsem poprvé vešla do dveří, byla to pro mě jen zase nějaká škola. Hodiny, cvičení doma, zkoušky, vystoupení, soutěže, pochvaly i nepochvaly. Když jsem odcházela na konzervatoř, měla jsem pocit, že odcházím z domova. Vracela jsem se sice na návštěvy,

ale to už bylo jiné, život mě na čas zavál jinam. Pak jsem dostala šanci „vrátit se domů“. A neodolala jsem...

Nebudu mluvit v datech, ta jsou dostupná dnes na nejrůznějších místech díky internetu. Jenže 140 let v životě školy je spousta lidských osudů, od Janáčka přes Jaroslava Kvapila až po současné vedení školy, obrovské množství pedagogů a žáků, kteří sešlapali schody a dotýkali se zábradlí od přízemí až do třetího poschodí dodnes. Včetně těch, kteří pokračují na prknech „co znamenají svět“. Pravda, není tu výtah, což by určitě mnozí ocenily. Ale je tu duch školy. Dobrý duch. Vězí v každém z nás a předáváme si ho jako štafetu mnoha generací, napříč jednotlivými obory i názory.

Monika Czajkowská

Galakonzert ke 140. výročí založení školy – Besední dům 25. 4. 2022

Jak herci slavili

Loňský rok se nesl přípravami celé školy na oslavu 140. výročí založení naší školy. Nejinak tomu bylo v literárně – dramatickém oboru (LDO). Kromě celoškolských akcí věnovaných tomuto výročí, např. Vánoční koncert, Slavnostní koncert školy, vernisáž VO a Happening, kterých jsme se taktéž účastnili, jsme přemýšleli o samostatných akcích LDO. Uspořádali jsme tři večery LDO, ale stěžejní akcí bylo vystoupení LDO

v Divadle Barka. Současní i bývalí žáci si přáli, aby se vystoupení hrálo v Barce, protože ta je pro všechny tradiční. Otázkou bylo, kdo vystoupí. Chtěli všichni. Kdo bude toto představení toto vystoupení moderovat? Od prvopočátku byli jasní dva favorité, kteří zaručovali vysokou úroveň i odlehčené a vtipné provázení celým večerem, Jiří Duchoň a

Lukáš Horáček. Ač oba dosáhli ve svých profesích vysokých postů a jsou časově velmi vytížení, skromně a obětavě věnovali několik dnů přípravě večera. DĚKUJEME. Aby program představení byl spravedlivý, byli zastoupeni žáci obou učitelek. Také věkové spektrum bylo pestré. Další otázkou byl výběr VIP hostů. Za ta dlouhá léta

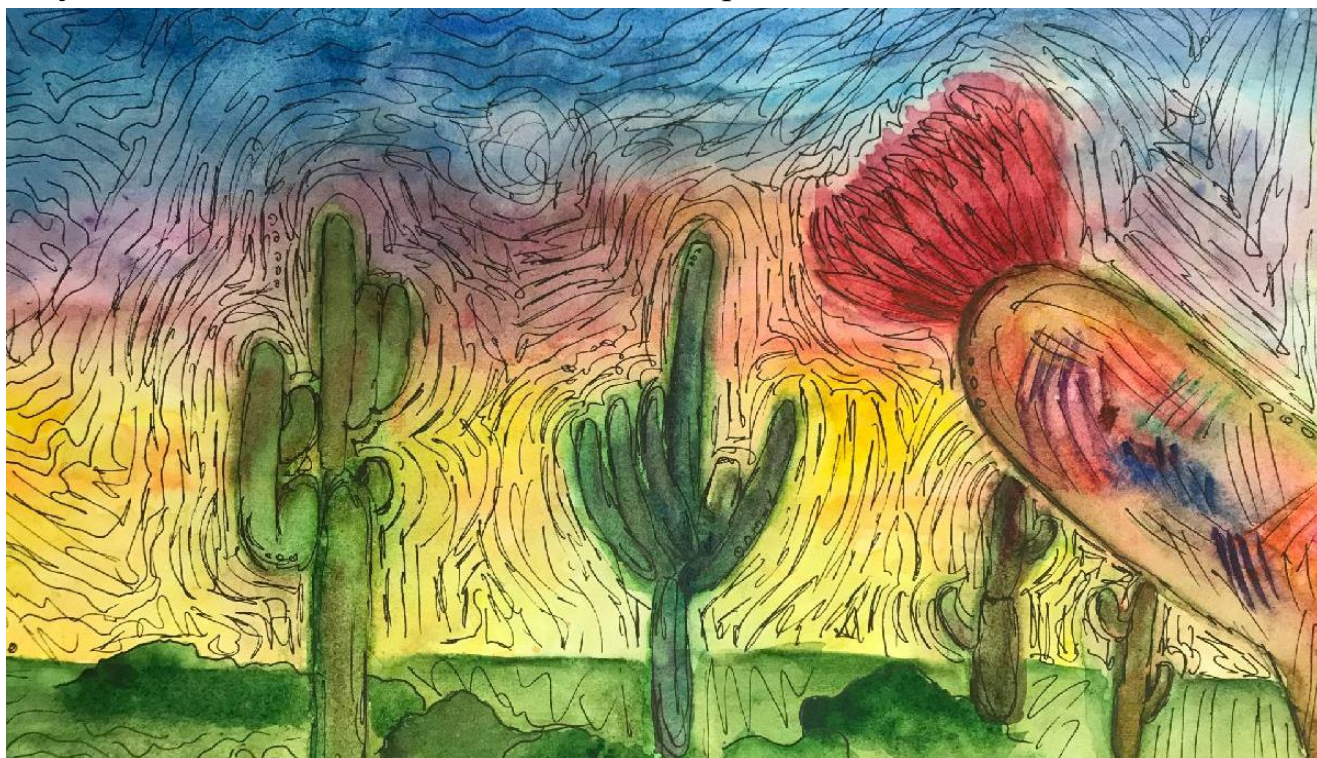
máme desítky významných osobností českého divadla a filmu. Selekce byla poměrně jednoduchá. Vystoupí ten, kdo v den našeho představení nehraje. Byla to Lenka Janíková, herečka MDB, zpěvačka, dabérka, které se svojí pětiletou dcerou dojemně zazpívala. Dále Teodor Dlugoš, herec brněnského divadla Radost, který zahrál vítězný výstup ze soutěže v Poděbradech. Dominick B. Hájek, člen pražského Divadla Na Vinohradech, který obětavě dorazil z Prahy i se sešroubovanou nohou a berlemi a bezprostředně zavzpomínal na léta v dramatu a přípravu na konzervatoř.

Významným hostem byla také bývalá žákyně, nyní vedoucí Katedry divadelních a filmových studií, která se svým synem Václavem, taktéž bývalým žákem LDO, složili dojemný text pro svou bývalou pedagožku. Brněnská operní pěvkyně Tereza Merklová-Kyzlinková zpříjemnila večer zpěvem i osobitým šarmem. Michal Slaný, Jan Sklenář, Erika Kubálková, Jan Kolařík a Jan Apolenář poslali virtuální pozdravy a vzpomínky. Závěrem večera poděkovala ředitelka školy, Eva Znojemská, hostům, žákům školy i pedagožkám. Večer jsme zakončili posezením v Barce, kterého se účastnili všichni aktéři večera a hosté, bývalí i současní žáci.

Henrietta Ctiborová

MEZI KAKTUSY

je název letošní výstavy žáků výtvarného oboru ve sklenících Botanické zahrady PFMU. Z výstavy vždy mají radost žáci i jejich doprovod. Atmosféra skleníků je jedinečná. Vernisáž výstavy se konala 11. 11. 2022, v tento den slaví svátek Martin a bývá venku už nevlídno, ale MEZI KAKTUSY je skvěle☺. Téma kaktusů s sebou totiž přináší slunce, úsměv a barvy jižních zemí. Kaktusy inspirovaly žáky svými mnohdy bizarními tvary, architektonickou dokonalostí, členěním, povrchem... Kouzlem a vůní nočních i

denních květů. Kaktusy nezdobí jen pouště, květ kaktusu jménem Královna noci září do stínů pralesa. Kaktusy jsou pochoutkou nejen pro oči. Nektar květů kaktusů chutná netopýrům a jiným živočichům. Stejně tak plody opuncí a dračí ovoce mají rádi lidé i zvířata. Kaktusy jsou součástí kultury mnoha národů. Mezi kaktusy je prostě dobře. Jak mezi nádhernými exempláři ve sklenících, tak mezi kaktusy v obrázcích našich žáků. Veselé, hravé skoro lidské či fantaskní kaktusy těch nejmenších žáků se střídají s často exaktními kresbami a malbami žáků starších. Ti se nechávají okouzlit konkrétní, ač fantastickou krásou kaktusů bytostí s kůží, ostny nebo vlasy. Barevnými proměnami během dne i noci. Výstavu bude možné navštívit až do 11. 12. 2022.

Pavla Dvorská

Koncert společného orchestru žáků ZUŠ a hráčů České filharmonie

Česká filharmonie má vypracovaný projekt, ve kterém dává možnost nejtalentovanějším žákům usednout do jejich řad a zahrát si společně s těmi nejlepšími. Musí se prokázat výsledky ze soutěží a zkušenostmi v orchestrální hře. Proto jsem měla velikou radost, když se mi podařilo se svým žákem Adamem Čepilem v tomto projektu uspět. Na post flétny byli vybráni pouze 2 žáci. Celý rok jsme jednou za měsíc v sobotu brzy ráno odjízďeli na zkoušku do Prahy, do úžasného sálu Rudolfiny. Studovala se Novosvětská symfonie Antonína Dvořáka. Ze začátku jsme měli obrovský ostych a respekt z hráčů i pana dirigenta, ale jejich úžasný přístup, s jakým všechny přijali a hlavně obrovská profesionalita nás dostala.

Kromě hraní pro nás filharmonikové připravili doprovodné programy, besedy s panem dirigentem Petrem Altrichterem, koncerty hráčů, prohlídku celého Rudolfiny doslova až po střechu s úžasným výhledem na nejbližší historické skvosty. Ukázali nám technické zázemí a všechny nejmodernější vymoženosti, které budova nabízí. Velice jsme si tohoto projektu vážili, protože tuto možnost nemají ani studenti konzervatoře, či JAMU. Vše vyvrcholilo 10. října 2021, kdy byla Symfonie č. 9 Novosvětská s velkým úspěchem provedena na koncertě. Nejenom pro žáky, ale i pro nás učitele to byl zážitek na celý život.

Jindřiška Kolouchová

O „speciálech“

Po přečtení názvu tohoto příspěvku možná některé z vás napadne, že se konečně dozví něco zajímavého o stavbách motocyklů, nebo o netradiční nabídce pivních lahůdek, ale v tomto případě, poněvadž jde o příspěvek do školního časopisu, bude předmětem článku pojednání o vzdělávání žáků se speciálními vzdělávacími potřebami. Toto zkrácené označení, které se mezi pedagogy při řešení této problematiky začalo běžně užívat, není žádným nálepkováním, ani snahou o zlehčení celé situace, ale v jistém slova smyslu v sobě zahrnuje otázku i odpověď na dané téma. Jak to myslím? Když mě paní ředitelka požádala, abych přednášel svým kolegům na školním teambuildingu o této problematice, v duchu jsem si pomyslel, že asi očekává obligátní prezentaci ke vzdělávání žáků se speciálními vzdělávacími potřebami, ideálně s návrhem strategie, jak k nim bude naše škola zcela originálně přistupovat a vytvářet pro ně zvláštní podmínky. Hned jsem ji upozornil, že ačkoli disponuji vzděláním v této oblasti, mám na dané téma poměrně kritický názor. Když se paní ředitelka ani tímto mým prohlášením nedala od svého záměru odradit, tak jsem si řekl, že bude alespoň příležitost sdělit našemu pedagogickému sboru své rozčarování nad atmosférou, která po zavedení systémových a podpůrných opatření ve školství vznikla a pojmenuji úskalí i výzvy, jež boom „speciálů“ přinesl. Koncepční a systémové změny, které ve školství v souvislosti se vzděláváním „speciálů“ proběhly, sleduji po dokončení magisterského studia v daném oboru již více jak 12 let. Poněvadž by se na dané téma mohlo psát a hovořit neskutečně dlouho, pokusím se podobně, jako tomu bylo v rámci mé přednášky, vytvořit jakýsi derivát získaných zkušeností a zasadit ho do kontextu své 25-ti leté pedagogické praxe na ZUŠ.

Takže zpět k tématu. Přívlastek „speciál“ zkusme rozklíčovat ve vztahu ke škole, žákovi a jeho studijním výsledkům.

1. V prostředí základní školy je dle platné legislativy za „speciála“ považován žák, který disponuje pozitivní diagnostickou zprávou z Pedagogicko-psychologické poradny (PPP). Tato školská instituce je totiž jako jediná oprávněna poskytovat závazná doporučení, jak má při vzdělávání takového žáka příslušná škola postupovat. Podmínka řádné diagnostiky jen tedy pro přijetí systémových opatření na půdě školy klíčová! Mnozí rodiče toto vyšetření v PPP absolvují teprve až na základě doporučení školy, když hledají odpovědi na studijní či výchovné problémy svých dětí. Jsou i takoví rodiče, kteří úzkostlivě PPP vyhledávají, aby mohli zajistit svým dětem optimální vzdělávací podmínky. Do této skupiny patří i ti, kteří vidí „dys“ i tam, kde jsou příčinou zcela jiné věci. Rozhodující ovšem je, že mnohá výsledná doporučení PPP předpokládají zavedení individuálního vzdělávacího plánu, docházku žáka na skupinovou reedukaci, absolvování jisté formy „doučování“ nebo dokonce potřebu asistenta pedagoga. Všechny tyto zmíněné formy speciální pedagogické intervence jsou však na straně škol

personálně i ekonomicky podmíněné a narážejí na svá omezení. Zcela průkazná je současná krize ve financování asistentů pedagoga, která vyvolává pochybnosti, na kolik byla integrace žáků s těmito potřebami do běžných škol promyšlená. Je tedy na místě si bez předsudků položit otázku, zda by nebylo pro tyto žáky lepší, kdyby byli v komunitě stejně potřebných žáků ve „specializované“ škole, a to po dobu, kdy by potřebnou podporu jejich vzdělávání vyžadovalo.

2. A jak vnímá svoje potřeby samotný žák „speciál“? Ten si své obtíže uvědomí většinou až v souvislosti s neúspěchem, a to jak školním, tak mnohdy i sociálním. Míra neúspěchu je přímo úměrná jeho potřebě speciální péče. A tady spatřuji „jádro pudla“. Jaká jsou očekávání školy, jaká jsou očekávání rodičů a jaká žáka ve vztahu ke vzdělání? Pokud jsou příliš ambiciózní a mýjí se s reálnými možnostmi, dostaví se zklamání, znechucení, deprese a úzkost. Pokud naopak přiměřená věku a dispozicím, nepotlačující individualitu jedince, dostavuje se radost z úspěchu, pocit štěstí a spokojenosti. Žák „speciál“ je spokojen v prostředí, kde zažívá přijetí a úspěch, nikoli tlak z očekávání okolí, která ho nepřiměřeně stresují a ignorují jeho přání a schopnosti. Když v tomto kontextu nahlédneme do základního uměleckého školství a jeho specifik, zjistíme, že tento typ školy obsahuje všechny prostředky a možnosti, které jsou pro inkluzivní školu charakteristické. Např. individuální přístup je alfou i omegou vzdělávacích metod, respekt k osobnostním rysům žáka je nezbytný k rozvoji jeho dovedností a naplnění vzdělávacích cílů a kreativita se zásadně nepotlačuje, ale principiálně se hledají způsoby, jak ji uchopit a rozvinout, třeba i v kombinaci s jiným studijním zaměřením. V souborech a skupinové výuce se pak žáci učí sounáležitosti a odpovědnosti za společný výsledek, který zpravidla i veřejně prezentují, což posiluje jejich sociální kompetence. Schopnost produkovat a reprodukovat umělecké dílo ovlivňuje růst kulturního a estetického vnímání a schopnost tolik potřebné společenské interakce. V tomto směru v našich „ZUŠkách“ dřímá potenciál, který umožňuje všem žákům zažít úspěch a smysluplnost soustavné tvůrčí práce. Možná právě proto by měly být ZUŠ vnímány jako důležitá součást vzdělávacího systému. Jinými slovy, k inkluzivnímu školství se můžeme efektivněji dopracovat větší mírou diferenciací výuky, jejího obsahu a zaměření, než složitým zaváděním opatření v reakci na třídění žáků. Otevřená škola, tak jak je nazýván ideální koncept vzdělávacího zařízení, by měla umožňovat bez větších překážek „klouzat“ nebo dokonce „proklouznout“ oslabeným nebo talentovaným žákům do další etapy vzdělávání či praxe, nikoli s traumaty, ale se zážitkem úspěchu. Každý „speciál“ nakonec stejně musí najít způsob, jak svůj handicap v běžném životě kompenzovat a naučit se s ním spokojeně žít. Ten, který však zažil úspěch, již nepochybuje o svých schopnostech a zvládne to mnohem lépe.

Aleš Kratochvíl

Knoflíkový akordeon

Jmenuji se Radek Gábriš a hru na akordeon studuji na ZUŠ Jaroslava Kvapila. Už pět let je mým učitelem pan Miroslav Morys, a právě díky němu jsem se dostal až sem, ke hře na knoflíkový akordeon. Na klávesový akordeon jsem hrál ze začátku tři roky a poté jsem přestoupil na knoflíkový, kterému se věnuji již dva roky. Jaký je rozdíl mezi

knoflíkovým a klávesovým akordeonem? Zkrátka, v pravé ruce na klávesovém akordeonu hrajete na klasickou klaviaturu, zatímco v levé ruce hrajete na basové knoflíky. Ale knoflíkový akordeon má knoflíky na obou stranách s rozdílem, že knoflíky basové (v levé ruce) hrají akordy samy o sobě, naopak knoflíky v pravé ruce hrají samostatné tóny (ze kterých se dají tvořit akordy). Hlavní rozdíl ve funkcích je ten, že to, co má akordeon klávesový akordeon knoflíkový nepostrádá, ale ještě navíc je ve funkcích více rozšířený a díky tomu na něj zahrajete o hodně víc skladeb a písniček než na klávesový. Tyto dva typy akordeonů jsou hodně odlišné cenově. Knoflíkový akordeon je mnohokrát dražší. A před tím, než jsem se na něj začal učit, tak jsme nějaký museli opatřit. Ale ze začátku nebylo

jasné, jestli u těžší verze akordeonu vydržím, a proto mi ho můj tatka vypůjčil od studentky mého pana učitele. Každopádně po jednom měsíci zapůjčení jsme pro mě objednali můj akordeon italské značky Pignini, na který jsme následně čekali 13 měsíců. Pro mě osobně byl přestup velice jednoduchý pro levou ruku, protože uspořádání basových knoflíků bylo úplně stejné. Pravá ruka na tom byla o něco hůře kvůli tomu, že jsem se systém hraní musel učit úplně od začátku. Ale když už máte zkušenosti z klávesového akordeonu, tak je to určitě o trochu lehčí než na tento hudební nástroj začínat úplně od nuly. Přestup je sám o sobě velice těžký, ale je důležité to přetrpět, protože vás to strašně posune vpřed.

Radek Gábriš

Proč teambuilding?

Společnost kolem nás je nepřírozeně konkurenční a zaměřená na špičkový výsledek. Děti navštěvují školy, kde se od nich očekává, že budou každý den podávat skvělé výsledky. V oblasti umění by se žáci především měly vést ke spolupráci. Ovšem pokud jsou soutěže místem poznávání a setkávání lidí, kteří se vzájemně inspirují v dalším růstu, pak je i umělecké soupeření velmi užitečné. Jestliže se žák soutěže zúčastní, tak pro něj nemá být nejdůležitější cena, ale nově získané zkušenosti.

Získání nových zkušeností je hlavním důvodem, proč ve škole pořádáme teambuilding. Proč? Jeho hlavním významem je navázání osobního vztahu nebo spolupráce. Není lepší způsob upevnění lidských vazeb, než v průběhu nových společných zážitků. Když jsme před léty začali organizovat první výjezd, neměli jsme u svých zaměstnanců velkou podporu, spíše jsme z jejich strany cítili skrytý odpor a nepochopení. Kdybyste se zeptali těch stejných kolegů na náš poslední teambuilding, většina z nich by poukázala na to, že největší škodou je, že společně prožité chvíle trvají pouze dva dny. Tak silná vlna spolupatrčnosti, vzájemné kolegiality, nadšení, brainstormingu, vtipu, nápadů, synergie a všeobjímající positivity, která vznikne

v průběhu dvou dnů nelze slovy popsat. Při plnění různých her se mažou nejen mezigenerační rozdíly, ale potlačují se i osobní skryté ambice a přirozená soupeřivost se mění v týmovou kooperaci. Pedagogové nejvíc oceňují školení první pomoci, které je pod vedením skutečných profesionálních záchranářů vždy spojené s praktickým cvičením záchrany života na zapůjčených figurínách. Pokud se společnými silami podaří udržet životní funkce v běhu a „pacient“ (figurína) v průběhu nácviku „neumře“, dostaví se silný zdroj dopaminu (hormon štěstí), který se vzápětí projeví lidskou dobrosrdečností a znovuobjevenou proaktivitou. Největším bonusem společné „záchrany života“ je, že plněním různých činností si učitelé otevírají cestu ke kolegům,

se kterými se nemají možnost v průběhu školního roku ani blíže poznat. (Vzdělávání u nás totiž probíhá v pěti budovách v různých částech Brna.)

Faktem zůstává, že sestavit efektivní a inspirativní program pro tolik různorodých osobností, které v učitelském kolektivu máme, je mistrovské dílo. Vybalancovat vyváženou skladbu zábavy a školení, které zaujmou všechny účastníky výjezdu je tvrdá práce, která vyžaduje kvalitní manažerskou přípravu. Tento „recept“ ovšem garantuje, že čím lepší programová náplň, tím větší nadšení. Dozvuky takového společného pobytu mají dlouhodobý pozitivní přesah na klima školy a celý pedagogický sbor ze společných zážitků po mnoho měsíců čerpá kladnou energii.

Eva Znojemská

Motýlek – ateliér umělecké tvořivosti tanečního oboru

Se začátkem října rozevřel svá barevná křídla Motýlek – ateliér umělecké tvořivosti tanečního oboru. Je určen pro děti ve věku 3–4 let, takže pro ty, které už nemusí svou zvolenou aktivitu provozovat s doprovodem, ale zvládnou ji sami.

V předškolním věku jsou děti velice aktivní a emotivní a své pocity zkrátka vyjádřit potřebují a verbálně to často ještě úplně přesně neumějí. Taneční činnosti jsou jim jako forma neverbálního projevu velmi blízké, protože pohyb v kombinaci s hudbou jim může být vhodným komunikačním nástrojem. Pro mnoho dětí je možnost neverbální komunikace radostná a osvobozující. Tanečně-pohybové lekce rozvíjí kreativitu, vnímání hudby a rytmu, dynamiky a energie, cítění prostoru a spolupráci s ostatními

děťmi. Prostřednictvím základní taneční průpravy děti poznávají jednotlivé části svého těla a učí se rozlišovat mezi jeho zpevněním a uvolněním, jejich pohyby jsou přirozeně kultivovány.

A co dalšího lze tancem získat, když u něj vydržíte déle?

Zlepšení fyzické kondice

Tanec zvyšuje fyzickou kondici, podporuje růst svalů, a protože jde o komplexní pohyb, děti navíc zlepšují svou flexibilitu, koordinaci a rovnováhu.

- Cvičení disciplíny

Tanec vyžaduje soustředění a disciplínu. Bez řádného tréninku děti neuvidí zlepšení, nezvládnou choreografii a tanec bude menší zábava.

To, co se děti naučí, jim vydrží do konce života. Z pohledu samotných pohybů, díky svalové paměti, ale i z pohledu samotného návyku tréninku a píce, jakožto klíčů k úspěchu.

Cítění zodpovědnosti

Tanec přináší pro děti i další možná trochu nečekanou výhodu. Díky tanci totiž poměrně rychle získají dobrou morálku. Naučí se pravidelně chodit na tréninky, být na všech srazích včas, trénovat doma. Jednoduše proto, že budou součástí kolektivu a nebudou chtít být těmi, kteří budou vyčnívat a kazit to ostatním.

Vyjádřit své emoce

Tanec je forma komunikace beze slov. Děti se časem naučí, že tancem lze vyjádřit nejrůznější věci i pocity. Radost, smutek, strach – všechny tyto pocity můžeme konkrétní hudbou a tancem vystihnout. Díky tomu se mohou lépe orientovat ve svých emocích a vyjadřovat se.

A určitě by se toho našlo daleko více! Přijďte hledat společně s námi!

Veronika Kolečkářová

Proč chodit do cimbálky?

Cimbálové muziky jsou nedílnou součástí výuky na mnoha základních uměleckých školách. Proč vlastně? Důvodů je mnoho...

Lidová hudba je klenotem naší historie. Byla inspirací pro většinu významných hudebních skladatelů, vzhledem k historii ZUŠ Jaroslava Kvapila jmenujme alespoň Leoše Janáčka, který si byl vědom pravdivosti lidové písně, popisující každodenní události v lidském životě. Lidová písnička – na rozdíl od současných „rádoby hitů“ je léty prověřená a vytríbená – ty méně dobré zmizí a ty zaujímavější žijí dále. Snaha o seznámení dětí s hodnotou lidové písně je tedy nejen počinem hudebním, ale především kulturním.

Soubořová hra jako taková, je nesmírně důležitým elementem v hudebním vzdělávání. Ne každý žák se může stát sólistou a ne každému je dána síla unést zodpovědnost a psychickou náročnost sólového hraní. Ale v souborech může být tento žák platným až nepostradatelným hráčem a hraní v kolektivu je i nástrojem motivačním, neboť každý chce podat co nejlepší výkon a vyrovnat se ostatním. Základním předpokladem je ovšem píle, pracovitost a pravidelná příprava do výuky. V cimbálových muzikách jsou žáci vedeni k souhře, muzikantské toleranci, preciznosti, hudební pokoře i radosti z hraní. A je skvělé, že po nějakém čase to již není jen o tom, že spolu hrají, ale o tom, že spolu hrát chtějí. V současné době máme dvě cimbálové muziky rozdělené dle věku žáků.

Mladší kapela buduje repertoár, učí se interpretovat lidovou píseň a pracovat s ní, starší muzika je již hráčsky vyzrálá, účastní se koncertů a soutěží a je platným reprezentačním souborem školy.

V loňském školním roce ukončila působení na naší škole cimbálová muzika s primáškou Aničkou Krejčí. Kapela spolu fungovala od roku 2012, odehrála bezpočet akcí a koncertů, natočila vlastní CD, natáčela pro Český rozhlas a získala první místo v celostátním kole soutěže ZUŠ. A i přes „covidovou pauzu“ se nám podařilo zakončit činnost na ZUŠ Jaroslava Kvapila samostatným hodinovým koncertem ve Vile Löw-Beer 10. 5. 2022 – před zcela zaplněným sálem. Koncert je možno shlédnout na youtube kanálu naší ZUŠ: <https://www.youtube.com/watch?v=JLO5lxcg0Jxw>

Pavel Trkan

Zveme vás ...

pátek 16. 12. 2022 | 18.00
Koncertní sál – Konzervatoř Brno

Vánoční koncert

středa 21. 12. 2022 | 18.00
Divadlo Barka, Brno

Taneční vánočka

úterý 28. 2. 2023 | 18.00
Koncertní sál – ZUŠ J. Kvapila

Slavnostní absolventský koncert

čtvrtek 20. 4. 2023 | 18.00
Besední dům, Brno

Galakonzert

čtvrtek 25. 5. 2023 | 17.00
Galerie EVA – ZUŠ J. Kvapila

Vernisáž Výtvarného oboru

pondělí 5. 6. 2023 | 18.00
Divadlo Barka, Brno

Vystoupení LDO

Škola je zapojena do projektu:

Místní akční plán rozvoje vzdělávání ve městě Brně III

číslo projektu: CZ.02.3.68/0.0/0.0/20_082/0023117

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

podporují nás:

Klub přátel a rodičů ZUŠ J. Kvapila Brno z.s.

| zusjk.cz |

| ZUŠ Jaroslava Kvapila Brno |

| [zusjaroslavakvapilabrno](https://www.instagram.com/zusjaroslavakvapilabrno) |

| ZUŠ Jaroslava Kvapila Brno |

jihomoravský kraj

Vydáno 29. 11. 2022